

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/180/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7511216923
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7511216923.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudcov JUDr. Alexandra Husivargu a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: Obec Seňa, Abovská 200, Seňa, zastúpený JUDr. Igorom Raábom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 57, proti žalovanému: T. M. K., bytom v A. Č.. XXX, zastúpený JUDr. Jurajom Špirkom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Floriánska 19, o zaplatenie 6.156,91 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 25. septembra 2018 sp. zn. 17C/3/2012

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 25. septembra 2018 č.k. 17C/3/2012-268 vo výroku o zamietnutí žaloby.

M e n í rozsudok vo výroku o náhrade trov konania tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 25. septembra 2018 č.k. 17C/3/2012-268 zamietol žalobu (o zaplatenie 6.156,91 € s príslušenstvom) a žalovanému voči žalobcovi priznal náhradu 100 % (správne náhradu trov) prvoinštančného i odvolacieho konania.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 6.156,91 € s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorú žalovaný spôsobil pri dopravnej nehode dňa 15.11.2009 na motorovom vozidle vo vlastníctve žalobcu.

3. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že žalobca nadobudol osobné motorové vozidlo Citroen K. N..Č.: C. kúpnu zmluvou zo dňa 12.6.2008 za kúpnu cenu 8.929,16 €. Dňa 15.1.2009 žalovaný ešte ako starosta žalobcu spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k poškodeniu vyššie uvedeného vozidla, ktoré riadil. Škodu na motorovom vozidle vyčíslil sumou 6.156,91 € (žalovaná suma - poznámka odvolacieho súdu), ktorú žalobca vypočítal tak, že z nadobúdacej hodnoty motorového vozidla (8.929,16 €) odpočítal ročné odpisy k novembru 2009 v celkovej sume 2.357,29 € a vychádzajúc z účtovnej hodnoty vozidla k novembru 2009 v sume 6.571,91 € a znaleckým posudkom určenej všeobecnej hodnoty havarovaného vozidla v sume 415 €, vyčíslil skutočnú škodu ako rozdiel týchto dvoch súm (6.571,91 € mínus 415 €), t.j. 6.156,91 €. Žalovaný na základe výziev žalobcu škodu nezaplatil a v konaní vzniesol kompenzačnú námietku, keď do výšky žalobou uplatnenej sumy žiadal započítať svoju pohľadávku voči žalobcovi titulom kráteného platu starostu v sume 400 € mesačne v období od 1.4.2009 do 31.10.2010, čo za 19 mesiacov predstavuje sumu 7.600 €. Zo znaleckého posudku Ing. M. Z.

č. 28/2018 zo dňa 11.7.2018 vzal súd za preukázané, že všeobecná hodnota motorového vozidla ku dňu 15.11.2009, t.j. pred jeho poškodením, resp. v čase poškodenia predstavovala 5.054 €, vrátane DPH. Zo znaleckého posudku T.. M. Z. č. 45/2011 zo dňa 15.8.2011 vzal za preukázanú všeobecnú hodnotu havarovaného motorového vozidla v sume 415 €. Keďže takto zistené skutočnosti žiadna zo strán nerozporovala, určil výšku škody na vozidle ku dňu 15.11.2009 sumou 4.639 € ako rozdiel všeobecnej hodnoty vozidla pred poškodením 5.054 € a hodnoty použiteľných zvyškov po nehode 415 €.

4. Z uznesenia obecného zastupiteľstva v Seni č. 42/2006 bez uvedenia dátumu súd zistil, že obecné zastupiteľstvo v Seni na volebné obdobie 2006 - 2010 určilo plat starostu obce podľa § 4 ods. 1 zákona 253/1994 Z.z. vo výške 38.100,- Sk a priznalo starostovi odmenu podľa ods. 2 § 5 citovaného zákona vo výške 30% minimálneho platu, t.j. 11.430,-Sk (379,41 €) mesačne od 1.1.2007.

5. Žalobca vzniesol námietku premlčania žalovaným uplatnenej pohľadávky na započítanie za obdobie od 1.apríla 2009 do 26.10.2009, keďže započítacia námietka bola doručená súdu dňa 26.10.2012 a výplatný termín pre všetkých zamestnancov bol do 10.dňa v mesiaci. Žalobca následne špecifikoval ním vznesenú kompenzačnú námietku tak, že netto mu malo byť vyplatených 7.400,61 € a takto určil konečnú výšku pohľadávky na započítanie. Spôsob výpočtu preveril aj súd a dospel k záveru, že suma 7.400,61 € bola správne vypočítaná. Výhrady voči spôsobu výpočtu nemal ani žalobca, tento iba nebol ochotný uhradiť rozdiel, argumentujúc tým, že v časti rozhodovania o odmene 30 % išlo o nezákonné rozhodnutie obecného zastupiteľstva, z ktorého preto žalovanému nie je možné priznať nárok. Žalovaný sa bránil tým, že v tomto uznesení došlo iba k chybe v písaní, kde nesprávne je uvedený ods. 2 § 5, pričom išlo o ustanovenie ods. 2 § 4, ktorý umožňoval zvýšiť základný plat starostu vypočítaný podľa § 3 až na dvojnásobok.

6. Vzhľadom na vznesenú kompenzačnú námietku súd sa zaoberal dôvodnosťou nároku žalovaného uplatneného vo forme kompenzačnej námietky a za tým účelom zisťoval, o akom nároku rozhodlo obecné zastupiteľstvo uznesením č. 42/2006 v písm. b - „priznáva odmenu podľa ods. 2 § 5 citovaného zákona vo výške 30 % minimálneho platu, t.j. 11.430,- Sk mesačne od 1.1.2007“.

7. Právne posudzoval vec podľa § 3, § 4 ods. 1,2 a § 5 ods. 1 zákona 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátov miest v znení účinnom k 1.1.2007 (znenie tohto zákona bolo od r. 2002 až do prijatia novely zákonom č. 460/2008 Z.z. bezo zmeny), teda ku dňu prijatia uznesenia č. 42/2006.

8. Konštatoval, že zo znenia odseku 2 v § 4 je zrejmé, že o zvýšení platu starostu až na dvojnásobok (čiže o 100%) rozhoduje obecné zastupiteľstvo. Bez potreby hlbšej analýzy je nad všetky pochybnosti zrejmé, že plat je odplatom za výkon funkcie starostu a je vyplácaný mesačne. O rozsah, aký obecné zastupiteľstvo schváli, sa mesačný plat starostu navyšuje a stáva sa jeho nárokom. Napriek skutočnosti, že v uznesení č. 42 bola použitá nesprávna terminológia „odmena“ a za uvedeným ods. 2 je napísaný § 5, tak za predpokladu, aký text je v danom uznesení uvedený a síce, že sa žalovanému v T: volebné obdobie 2006 - 2010 má vyplácať aj 30% jeho minimálneho platu mesačne počnúc 1.1.2007 znamená iba jedinú, a síce, že sa jednalo o zvýšenie platu podľa § 4 ods. 2 cit. zákona.

9. Použitie ust. § 5 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z.z., ktorým žalobca argumentoval, a priznanie akejkoľvek „odmeny“ v čase prijatia uznesenia obecného zastupiteľstva v podstate ani neprichádzalo do úvahy, keďže bolo prijaté na samom začiatku funkčného obdobia žalovaného, t.j. v čase, keď nevykonával žiadnu takú činnosť, za ktorú by mu prípadne mohla nejaká odmena byť schválená, takáto odmena nie je nárokovateľná, nehovoriac o tom, že priznanie odmeny podľa § 5 ods. 1 by prichádzalo do úvahy až po vzniku situácie v ňom upravenej.

10. V uznesení č. 42, aj keď sa použil pojem „odmena“, sa však hovorí o zvýšení platu žalovaného na 1/ funkčné obdobie 2006/2010, t.j. na obdobie dopredu a 2/ vyplácaného mesačne, a teda iný záver, než že sa jednalo o zvýšenie platu podľa § 4 ods. 2, neprichádza do úvahy. Na rozdiel od súčasnej právnej úpravy, účinnej od 1.6.2011(zák. 154/2011Z.z.), kedy obecné zastupiteľstvo plat starostu raz ročne prerokúva, v čase prijatia uznesenia č. 42 takáto úprava neexistovala, a teda v tomto prípade zvýšenie platu starostu obecné zastupiteľstvo schválilo na celé volebné obdobie 2006 - 2010.

11. Tomuto záveru zodpovedá aj faktické konanie žalobcu, keď až do marca 2009 žalovanému plat, navýšený o 30%, aj reálne vyplácal. Pokiaľ však žalobca tvrdil, že na takto vyplácané navýšenie platu žalovaný nikdy nemal nárok, potom nie je zrejmé, prečo na základe opätovnej žiadosti žalovaného po skončení voľieb v novembri 2010 mu počnúc mesiacom november 2010 toto navýšenie žalobca vyplácal znova.

12. Súd ďalej dodal, že odo dňa prijatia uznesenia č. 42 nebol podaný podnet prokurátorovi na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti tohto uznesenia podľa ust. § 250z f O.s.p., účinného do 30.6.2016. Účelom konania v týchto veciach bolo preskúmanie zákonnosti uznesení obecných zastupiteľstiev, miestnych zastupiteľstiev, mestských zastupiteľstiev alebo uznesení zastupiteľstva vyššieho územného celku, resp. zákonnosti všeobecne záväzného nariadenia obce a vyššieho územného celku so zákonom, nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Takéto konanie sa začínalo na návrh a na jeho podanie bol aktívne legitimovaný iba prokurátor a aj to až za predpokladu, že nebolo vyhovené jeho protestu podľa ust. § 22 a nasl. zákona o prokuratúre. Prokurátor je v zmysle zákona o prokuratúre povinný vykonávať dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy, a to preskúmaním zákonnosti o.i. uznesení vydaných na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy.

13. Pokiaľ teda uznesenie č. 42/2006 nikto nenapadol podnetom na podanie protestu prokurátora, popr. nebola podaná žaloba na správnom súde a ani obecné zastupiteľstvo žalobcu do dňa zániku mandátu žalovaného neprijalo ohľadom riešenej veci odlišné rozhodnutie, tak platí, že toto uznesenie bolo platné a záväzné po celú dobu jeho účinnosti.

14. Zároveň z vykonaného dokazovania uzavrel, že žalovaný sa tohto mzdového nároku nevzdal s poukazom na ust. § 574 ods. 1 OZ.

15. Uplatnený nárok na náhradu škody právne posúdil podľa ust. § 420 ods. 1 Obč. zák. a vychádzajúc zo splnenia všetkých predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu a z preukázanej výšky škody 4.639 € ako rozdielu medzi všeobecnou hodnotou vozidla pred jeho poškodením v sume 5.054 € a jeho hodnotou po škodovej udalosti v sume 415 €, dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná, čo do zaplata sumy 4.639 € a v prevyšujúcej časti je žaloba žalobcu nedôvodná.

16. Ohľadom nároku žalovaného v sume 7400,61 € súd skonštatoval, že:

- uznesením obecného zastupiteľstva č. 42/2006 bolo schválené 30% zvýšenie platu žalovaného ako starostu, prijaté na volebné obdobie 2006 - 2010 a nie odmena v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z.z.
- toto uznesenie nebolo zákonným spôsobom zrušené, popr. samotným obecným zastupiteľstvom zmenené, a preto bolo platné po celú dobu volebného obdobia 2006-2010
- jedná sa o započítateľnú pohľadávku vzhľadom na to, že nepodlieha režimu Zákonníka práce
- listina zo dňa 30.4.2009 - žiadosť o úpravu platu k 1.4.2009 neobsahuje vzdanie sa práva a nebola medzi stranami uzavretá ani osobitná dohoda na splatný plat alebo jeho časť
- do výšky žalovanej sumy žalovaný dňa 26.10.2012 doručil započítaciu námietku

17. Uzavrel, že nebolo v konaní sporné, že ku vzniku škody došlo a ani jej výška, a preukázané bolo aj to, že nárok na 30% navýšenie platu uznesením obecného zastupiteľstva č. 42/2006 ani v období 04/2009 - 10/2010 nezanikol. Keďže ale nárok na plat za každý mesiac osobitne je samostatným nárokom, samostatne, dňom nasledujúcim po jeho splatnosti, začína tiež plynúť premlčacia doba. Žalobca ohľadom platu splatného za obdobie 04/2009 - 26.10.2009 vzniesol námietku premlčania. Ak bola mzda zamestnancov úradu a aj plat žalovaného splatný 10. dňa v mesiaci, dlh žalobcu voči žalovanému na plate za mesiace apríl až október 2012 (správne 2009 - poznámka odvolacieho súdu) sú premlčané a ako také ich podľa § 581 ods. 2 OZ započítať ani nemožno.

18. Sumu nedoplatku na plate žalovaného za mesiace november 2009 až október 2010 premlčané nie sú a ich celková suma činí 4.781,99 € a v tomto rozsahu sa s pohľadávkou žalobcu 4.639 € kryjú. Keďže dňa 26.10.2012 (kedy bola žalovaným vznesená kompenzačná námietka) pohľadávka žalobcu zanikla, a rozdielu, o ktorý pohľadávka žalovaného pohľadávku žalobcu prevyšuje (142,99 €), sa žalovaný nedomáhal, súdu neostávalo nič iné, než žalobu zamietnuť.

19. K návrhu žalobcu, aby nárok vznesený žalovaným bol vylúčený na samostatné konanie, súd uviedol, že žalovaný uplatnil svoj nárok vo forme kompenzačnej námietky a vylúčenie kompenzačnej námietky procesne neprichádza do úvahy, pretože v prípade vznesenia započítavej (kompenzačnej) námietky súd musí posudzovať súčasne tak žalobou uplatnený nárok, ako aj nárok vznesený vo forme započítavej námietky.

20. Vyporiadal sa aj s námietkou žalobcu, že žalovanému by nemala byť poskytnutá právna ochrana a jeho započítavej námietke by nemalo byť vyhovené, pretože to bol sám žalovaný, ktorý vlastným zavineným konaním v pozícii štatutárneho zástupcu prispel k vzniku sporu, z ktorého dôvodu nemôže získať procesnú ani hmotnoprávnu výhodu.

21. K tejto námietke poukázal na výpoveď starostky B.. M. O. na pojednávaní dňa 21.10.2014, v zmysle ktorej základný plat starostu sa priebežne upravoval každý rok, pričom ona upozorňovala na to, že „odmena“, o ktorej obecné zastupiteľstvo rozhodlo takým spôsobom, ako je uvedené v uznesení č. 42/2006, je neurčité a zmätočné a na základe jej upozornenia žalovaný v pozícii starostu sám rozhodol, že odmena pod písm.b/ v uznesení č. 42/2006 sa mu vyplácať nebude. Z uvedeného podľa názoru súdu vyplynulo, že pokiaľ žalovaný prispôbil vyplácanie svojej mzdy v zmysle uvedeného upozornenia, nešlo o jeho vôľu, či nejaký úmysel - veď ušetril sám seba, pričom, a na to súd poukazoval obzvlášť - napriek tomu, že sa uznesenie č. 42/2006 javilo ako neurčité či zmätočné, nikto neurobil nič na zjednanie nápravy a nikto nepodal podnet prokurátorovi na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti tohto uznesenia, ani neinicioval jeho prípadnú zmenu na úrovni obecného zastupiteľstva. Z uvedeného súd uzavrel, že to bola obec, ktorá ponechala tento stav nezmenený, a to až do uplynutia funkčného obdobia žalovaného v decembri 2010, na ktorom žalovaný ako osoba nemohol nič zmeniť. Z týchto dôvodov vyššie uvedené tvrdenia žalobcu vyhodnotil ako účelovú obranu.

22. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že žalovaný bol upozornený na protiprávnosť/neplatnosť uznesenia č. 42/2006 a žiadosťou o úpravu platu k 1.4.2009 žiadal priznať iba minimálny plat podľa § 4 ods. 1 zák. č. 253/1994 Z.z. tvrdiac, že sa mu nič iné vyplácať nemá, súd po oboznámení žiadosti o úpravu platu ku dňu 1.4.2009 (č.l. 75) konštatoval, že z tejto listiny žiadna takáto požiadavka žalovaného na nevyplácanie iných súčastí platu nevyplýva a nie je v nej ani zmienka o tom, že sa ostatných súčastí platu vzdáva. Žalovaný sa mohol vzdať svojich práv iba vo forme písomne uzavretej dohody so žalobcom v zmysle § 574 Obč.zák., keďže právny vzťah starostu, pokiaľ ide o jeho plat, sa riadi Zákonníkom práce. Keďže žiadna písomná dohoda uzavretá nebola a jednostranný právny úkon nemá právne účinky, dospel k záveru, že nárok žalovaného na 30% navýšenie platu nezanikol. Uzavrel, že ak obecné zastupiteľstvo rozhodlo o platovom navýšení, tak jedine obecné zastupiteľstvo mohlo v rozsahu zákonom mu zverených kompetencií rozhodnúť o jeho zmene, či odňatí. Takéto rozhodnutie obecného zastupiteľstva v konaní nebolo tvrdené a ani preukázané.

23. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 CSP. Keďže v spore mal úspech žalovaný, a to aj v rámci odvolacieho konania, keďže rozsudok súdu prvej inštancie z 24.10.2016 bol zrušený na základe ním namietaného nesprávneho posúdenia výšky škody, priznal žalovanému plnú náhradu nielen trov prvoinštančného, ale aj odvolacieho konania, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku osobitným uznesením.

24. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 4.639 € spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 27.10.2012 do zaplataenia a prizná mu plnú náhradu trov celého konania. Argumentoval tým, že dôvody vzniku nároku uplatneného žalobcom, ako aj žalovaným tkvejú v protiprávnom konaní žalovaného. Nikto pritom nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Bol to práve žalovaný, ktorý svojim vedomým konaním prispel k vzniku sporu. Pokiaľ žalovaný poukazuje na nezákonné krátenie platu starostu, teda svojho platu, tohto nezákonného krátenia platu sa dopustil práve žalovaný, keď vo funkcii štatutárneho orgánu obce rozhodol o takomto krátení platu starostu. Akákoľvek nezákonné krátenie platu pritom naplňa skutkovú podstatu trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 Tr. zák. a následne aj trestného činu nezaplataenia dane a poistného podľa § 278 Tr. zák. V prípade obce takéhoto konania sa dopúšťa starosta ako štatutárny orgán obce. Ak sa teda žalovaný domáha vyplataenia práve tej časti mzdy, o ktorej ako vtedajší starosta nezákonne rozhodol, že obcou mu vyplataená nebude, dovoľáva sa právnej ochrany titulom

nezákonnosti, ktorú sám spôsobil a takémuto právu nemôže byť poskytnutá ochrana, pretože nejde o konanie v dobrej viere. Nebolo preto možné vyhovieť jeho započítacej námietke. V ďalšom namietať posúdenie uznesenia obecného zastupiteľstva v Seni č. 42/2006 písm.b/ zo dňa 28.12.2016 súdom prvej inštancie, pokiaľ súd dospel k záveru, že týmto uznesením sa rozhodovalo o zvýšení platu a nie o priznaní odmeny. Súd nesprávne nerozlišoval plat starostu stanovený v § 3 a § 4 zákona a určený obecným zastupiteľstvom a odmenu, stanovenú v § 5 a priznávanú obecným zastupiteľstvom. Zotrvál na závere, že uvedeným uznesením sa rozhodovalo o odmene starostu a nie o plati starostu, a teda bola priznaná odmena a nebol zvýšený plat. Keďže však o odmene nebolo možné rozhodnúť vopred, je uvedené uznesenie nezákonné a nárok z neho nemôže požívať právnu ochranu. Žalovaný si túto skutočnosť na upozornenie tretej osoby uvedomil a z pozície štatutárneho orgánu obce písomnosťou zo dňa 30.4.2009 žiadal o úpravu svojho platu, a to už bez nárokovania si predmetnej odmeny. Tento dôkaz súd prvej inštancie úplne obišiel. Následne obišiel aj ďalšie písomnosti žalovaného, smerujúce k úprave jeho platu, a to písomnosť zo dňa 29.4.2008, zo dňa 31.5.2010 a 30.11.2010, kde používal pojmy plat a odmena a neobsahujú tieto listiny zmienky o navýšení jeho platu. Poukázal na to, že súd nevenoval pozornosť tej skutočnosti, že žalobca po neúspešných voľbách starostu vydal mzdovej učtárni príkaz na znovuvyplácanie navýšenia jeho platu. V ďalšom polemizoval s jednotlivými závermi súdu prvej inštancie, ktoré sa týkajú hodnotenia dokazovania. Zo všetkých týchto dôvodov nesúhlasil s napadnutým rozsudkom.

25. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Súhlasil so záverom súdu, že obecné zastupiteľstvo uznesením č. 42/2006 rozhodlo o zvýšení platu starostu a bez ohľadu na to, či išlo o plat alebo odmenu, pokiaľ žalobca tvrdí, že takéto rozhodnutie bolo v rozpore so zákonom, mal platnosť tohto uznesenia napadnúť, čo doteraz neurobil. Pokiaľ však uznesenie napadnuté nebolo podnetom na podanie protestu prokurátora a nebola podaná ani žaloba na správnom súde a ani obecné zastupiteľstvo neprijalo iné uznesenie, týkajúce sa platu starostu, tak platí, že uznesenie je platné a záväzné po celú dobu účinnosti. Starosta obce nemôže sám sebe svojim rozhodnutím stanovovať výšku platu ani odmeny, lebo zákon starostovi takúto právomoc nedáva. Môže síce požiadať účtovné oddelenie o úpravu výšky platu, ktorý mu prislúcha v zmysle zákona, ale takáto žiadosť nemá žiadne právne účinky a nie je pre obec právne záväzná. Výška platu mohla byť určená len uznesením obecného zastupiteľstva. Pokiaľ ide o kompenzačnú námietku vznesenú žalovaným, poukázal na právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení, ktorým bol súd prvej inštancie viazaný.

26. Žalobca v replike zopakoval svoje tvrdenia uvádzané v odvolaní a uviedol, že to bol sám žalovaný, ktorý ako starosta obce vydal príkaz zamestnankyni obce, mzdovej účtovníčke, aby mu s ohľadom na formálnu a obsahovú nesprávnosť uznesenia obecného zastupiteľstva ukončila platenie odmeny. Mzdová účtovníčka splnila príkaz starostu a platenie tejto odmeny ukončila. Žalovaný dlhodobo považoval tento stav za zákonný a neinicioval obecné zastupiteľstvo k zmene dotknutého uznesenia, ale ani sa nedomáhal platenia, či nároku na túto odmenu. Až v čase po oznámení výsledkov volieb starostu, kedy bola do funkcie zvolená iná osoba, vydal príkaz zamestnankyni obce, mzdovej účtovníčke, aby mu začala do konca jeho funkčného obdobia vyplácať predmetnú odmenu. Žalovaný teda spôsobil stav, ktorého odstránenia sa súdom domáha v tomto konaní a takémuto nároku preto nemožno priznať právnu ochranu.

27. Žalovaný v duplike zopakoval argumenty uvádzané vo vyjadrení a navyše uviedol, že žalovaný ako starosta nemal v úmysle nijako zneužiť právo, ani nejednal v zlom úmysle ani v rozpore s dobrými mravmi, keď si znížil vyplácanie platu. Toto jeho konanie je potrebné hodnotiť v historickom kontexte tej doby tak, že bola hospodárska kríza a nastal čas šetrenia. Aj v médiách politici a predstavitelia štátnej a verejnej správy ohlasovali škrtý v rozpočtoch, zmrazovanie plátov a mnohí sa vzdávali časti plátov v prospech spoločnosti. Žalovaný ako starosta chcel tiež ísť príkladom a neuplatňoval si preto časť svojej odmeny v prospech obce. Žalovaný by sa ani nedomáhal doplatenia uvedenej odmeny, nebyť žaloby zo strany žalobcu. Svoje právo využil len ako procesnú obranu vo forme kompenzačnej námietky. Táto kompenzačná námietka je dôvodná, pretože uznesením obecného zastupiteľstva č. 42/2006 bolo rozhodnuté o zvýšení jeho platu a toto uznesenie nebolo nikdy zrušené.

28. Ďalšie vyjadrenia vo veci neboli podané.

29. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

30. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

31. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 17. decembra 2019 o 9.35 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 10. decembra 2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP a zároveň na žiadosť právneho zástupcu žalovaného bolo mu oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami v zmysle § 219 ods. 3 CSP.

32. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

33. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

34. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

35. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

36. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

37. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, riadiac sa pritom právnym názorom vysloveným Krajským súdom v Košiciach v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 16.3.2018 sp.zn. 6Co 246/2017 a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

38. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

39. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní daného sporu,

a preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

40. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné :

41. Podstatou odvolacích námietok žalobcu je tvrdenie o protiprávnom konaní žalovaného, pokiaľ na jeho príkaz ako starostu obce nebol mu vyplácaný plat v zmysle prijatého uznesenia obecného zastupiteľstva a pokiaľ sa teda domáhal kompenzačnou námietkou nároku z tohto vlastného protiprávneho konania, nebolo možné poskytnúť takémuto nároku právnu ochranu.

42. Túto procesnú obranu uplatnil žalobca prvýkrát až na poslednom pojednávaní pred vyhlásením rozsudku (dňa 25.9.2018), kedy tvrdil, že k nezákonnému kráteniu základného platu došlo práve v dôsledku konania žalovaného, a to konania vedomého a úmyselného, avšak na preukázanie protiprávnosti konania žalovaného nenavrhol vykonať žiadne dôkazy a výslovne uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

43. Následne túto argumentáciu zopakoval aj v záverečnej reči.

44. Súd prvej inštancie toto tvrdenie žalobcu vyhodnotil ako účelovú obranu z dôvodov, ako tieto uviedol v odseku 73 odôvodnenia, s ktorými závermi sa odvolací súd stotožňuje.

45. Pokiaľ žalobca tvrdil protiprávne konanie žalovaného, nenavrhol vykonať žiadne dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti, pričom vykonaným dokazovaním dôvod, prečo žalovanému nebol vyplácaný plat v plnej výške v zmysle uznesenia obecného zastupiteľstva č. 42/2006, nebol náležite objasnený a preukázaný.

46. Žalobcom bola v konaní tvrdená žiadosť žalovaného, na základe ktorej sa mu plat prestal vyplácať a touto žiadosťou mala byť „Žiadosť o úpravu minimálneho platu k 1.4.2009“ zo dňa 30.4.2009 obce Seňa, adresovaná mzdovej účtovníčke a podpísaná žalovaným, v zmysle ktorej žalovaný ako starosta obce na základe zákona č. 253/1994 Z.z. s prihliadnutím na výšku priemerného mesačného platu pracovníkov národného hospodárstva SR za rok 2008, ktorá je 21.782,-Sk (723,03 €), žiada o úpravu minimálneho platu násobkom podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona, t.j. $723,03 \times 2,2 = 1.590,66$ €. Plat po zaokrúhlení predstavuje 1.591 € a táto úprava je účinná k 1.4.2009.

47. Súd prvej inštancie správne posúdil túto žiadosť ako žiadosť o úpravu základného platu, nie však ako pokyn (príkaz), aby sa žalovanému ostatné mzdové zložky nevyplácali a správne nepovažoval túto žiadosť ani ako vzdanie sa ostatných mzdových nárokov (bod 49 a nasledujúcich odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

48. Odvolací súd už len dopĺňa, že vyššie uvedenou žiadosťou žalovaný nežiadal o priznanie len základného platu, ako to nesprávne interpretuje žalobca (naviac o plate starostu rozhodovalo obecné zastupiteľstvo a nie účtovníčka, ktorej bola žiadosť adresovaná), ale o úpravu (valorizáciu) základného platu a túto žiadosť nemožno hodnotiť ako pokyn (príkaz) na vyplácanie len základného platu.

49. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, aj v žiadostiach žalovaného o úpravu platu z 30.11.2010 a 29.4.2008 (č.l. 76, 77) žalovaný žiadal o úpravu (valorizáciu) iba základného platu a iba ďalej konštatoval, že mu je priznaná ešte odmena 30% z takto upraveného platu.

50. Nenáležitý je aj tvrdenie o možnom naplnení skutkovej podstaty trestného činu nevyplatenia mzdy a odstúpeného podľa § 214 Tr. zák. a trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 Tr. zák., ktorého sa mohol dopustiť iba žalovaný ako štatutárny zástupca obce svojím konaním, pokiaľ si nevyplácal plat v priznanej výške, pretože žalovaný nebol pre takýto trestný čin právoplatne odsúdený ani stíhaný.

51. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný sa domáha právnej ochrany titulom nezákonnosti, ktorú sám spôsobil svojím príkazom na nevyplácanie časti mzdy, nemá teda podklad vo vykonanom dokazovaní a táto odvolacia námietka je preto nedôvodná.

52. Ďalšou podstatnou odvolacou námietkou žalobcu je tvrdenie o nezákonnosti uznesenia obecného zastupiteľstva č. 42/2006, ktorým bolo rozhodnuté o odmene žalovaného ako starostu obce v rozpore s § 5 zákona 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest, v dôsledku čoho nárok uplatnený žalovaným vo forme kompenzačnej námietky vychádza z nezákonného rozhodnutia a nemožno mu poskytnúť právnu ochranu.

53. K otázke charakteru uznesenia obecného zastupiteľstva v Seni č. 42/2006 sa odvolací súd vyjadril už vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 16.3.2018 sp.zn. 6Co/246/2017, kedy sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že týmto uznesením bolo rozhodnuté o zvýšení platu žalovaného ako starostu obce v zmysle ust. § 4 ods. 2 zákona 253/1994/Z.z. a nie o odmene z dôvodov, ako ich podrobne a správne uviedol súd prvej inštancie už vo svojom rozsudku zo dňa 24.10.2016 sp.zn. 17C/3/2012-152, na tomto závere zotrval súd prvej inštancie aj v napadnutom rozsudku a ani odvolací súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré mal inak posúdiť obsah daného uznesenia.

54. Pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie posúdil uvedené uznesenie ako rozhodnutie o zvýšení platu starostu, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s týmito dôvodmi uvedenými v odseku 40 a nasledujúcich odôvodnenia napadnutého rozsudku a na tomto mieste ich neopakuje.

55. Uznesenie obecného zastupiteľstva nebolo zrušené na základe protestu prokurátora, ani na základe žaloby v správnom súdnictve a nebolo zmenené ani samotným obecným zastupiteľstvom, preto bolo platné a účinné počas celého funkčného obdobia žalovaného ako starostu (rok 2007 až 2010).

56. Nedôvodná je preto odvolacia námietka žalobcu, že žalovaný kompenzačnou námietkou uplatnil nárok z nezákonného rozhodnutia.

57. V zmysle tohto uznesenia prináležal žalovanému plat v základnej výške zvýšený o 30 % a v konaní nebolo sporným, že v období od 1.4.2009 do 31.10.2010 mu bol vyplácaný iba v základnej výške bez navýšenia o 30 %. Po zohľadnení námietky premlčania kompenzačnou námietkou uplatneného nároku žalovaného na doplatenie mzdy za mesiace apríl až október 2009 súd správne ustálil dôvodnosť kompenzačnou námietkou uplatneného nároku žalovaným za obdobie november 2009 až október 2010 vo výške 4.781,99 € a keďže táto pohľadávka žalovaného sa kryje v rozsahu sumy 4.639 € s pohľadávkou žalobcu titulom náhrady škody, uplatnenej touto žalobou, súd správne žalobu zamietol.

58. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny vo výroku o zamietnutí žaloby v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

59. Výrokom o náhrade trov konania na súde prvej inštancie síce súd správne rozhodol o priznaní plnej náhrady trov celého konania do rozhodnutia súdu prvej inštancie dňa 25.9.2018, ktoré zahŕňajú aj trovy predchádzajúceho odvolacieho konania, avšak nesprávne výrok formuloval, pokiaľ rozhodoval o náhrade trov prvoinštančného i odvolacieho konania, z ktorého dôvodu v tomto výroku neboli splnené podmienky ani na potvrdenie rozsudku, ani na jeho zrušenie.

60. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

61. O takúto situáciu ide aj v prejednávanej veci, kedy rozhodnutie súdu prvej inštancie zo dňa 24.10.2016 č.k. 17C/3/2012-152 bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/246/2017 zo dňa 16.3.2018 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na nové konanie, v ktorom mal rozhodnúť o trovách celého konania, vrátane odvolacieho konania vedeného pod sp.zn. 6Co/246/2017.

62. V prípadoch, keď súd prvej inštancie rozhoduje o trovách prvoinštančného konania, ako aj odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 CSP, rozhoduje o týchto trovách podľa konečného úspechu vo veci, a to jedným výrokom.

63. Podľa konečného úspechu teda súd rozhoduje tak o trovách konania na súde prvej inštancie, ako aj odvolacieho konania, ktoré predchádzalo konečnému rozhodnutiu vo veci a vychádza pritom z konečného úspechu vo veci a nie z prípadného (ne)úspechu v odvolacom konaní.

64. Žalovaný bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, preto mu patrí plná náhrada všetkých trov konania na súde prvej inštancie od začatia konania až do vyhlásenia rozsudku dňa 25.9.2018, medzi ktoré patrí aj náhrada trov odvolacieho konania, a to bez ohľadu na (ne)úspech v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 246/2017.

65. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, trovy odvolacieho konania, ktoré vznikli v súvislosti so zrušením rozhodnutia súdu prvej inštancie, sa teda stávajú súčasťou prvoinštančných trov, a preto výrokom súd prvej inštancie rozhoduje iba o náhrade trov prvoinštančného konania.

66. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd zmenil výrok o trovách konania tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v plnom rozsahu. Pokiaľ teda ide o obsah rozhodnutia, k zmene nedošlo, avšak nesprávne bol formulovaný tento výrok.

67. V prípade ponechania takejto formulácie výroku by došlo k tomu, že o trovách odvolacieho konania by bolo rozhodnuté raz súdom prvej inštancie a raz odvolacím súdom, aj keď nejde o totožné trovy.

68. Trovy odvolacieho konania, o ktorých rozhodoval súd prvej inštancie, sa stali súčasťou trov konania na súde prvej inštancie a tomu musí zodpovedať aj formulácia výroku rozhodnutia.

69. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1,2 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, nemá preto nárok na náhradu trov konania a vznikla mu povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, zohľadňujúc § 251 CSP.

70. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).